

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. JUDr. Ing. Radanem Tesařem, advokátem se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolační finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 16 A 102/2020 – 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem domáhal toho, aby krajský soud rozhodl, že postup žalovaného spočívající v nenařízení přezkoumání dodatečných platebních výměrů Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 29. 6. 2018, č. j. 1724355/18/2512-50524-501676, č. j. 1724734/18/2512-50524-501676 a č. j. 1725266/18/2512-50524-501676, k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 a dodatečných platebních výměrů ze dne 5. 4. 2018, č. j. 893622/18/2512-50524-501676, č. j. 893694/18/2512-50524-501676, č. j. 893759/18/2512-50524-501676, č. j. 893790/18/2512-50524-501676, č. j. 893814/18/2512-50524-501676, č. j. 893850/18/2512-50524-501676 a č. j. 893885/18/2512-50524-501676, k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2013 a února, března, května, října, listopadu a prosince 2014 byl a je nezákonným zásahem, a aby krajský soud přikázal žalovanému nařídít přezkoumání těchto dodatečných platebních výměrů.

[2] Krajský soud žalobu shora uvedeným usnesením dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť dospěl k závěru, že žalobou napadeným postupem nemohlo být zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce, nebyly tedy naplněny podmínky řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu stanovené v § 82 s. ř. s. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018 – 52, publ. pod

č. 3793/2018 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), konstatoval, že neexistuje veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení, pokud tedy žalovaný nezahájil přezkumné řízení, přičemž žalobci sdělil důvody, které jej k tomu vedly, je vyloučeno, aby bylo zasaženo do veřejného subjektivního práva žalobce.

II.

Kasační stížnost žalobce, vyjádření žalovaného a další podání účastníků

[3] Proti uvedenému usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž namítá nesprávnost závěru krajského soudu, podle něhož nemohlo být žalobou napadeným postupem žalovaného zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatele.

[4] Stěžovatel zdůraznil, že se jím podaný podnět k nařízení přezkoumání uvedených dodatečných platebních výměrů vztahoval zejména k tomu, že v rámci jiného daňového řízení vedeného se stěžovatelem, než jsou řízení ukončená zmiňovanými dodatečnými platebními výměry, byly poté, co dodatečné platební výměry nabyly právní moci, provedeny výslechy dvou svědků, které mají podle názoru stěžovatele zásadní vliv na posouzení a hodnocení skutkového stavu věci. Stěžovatel s odkazem na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-St 12/2000, uvádí, že pokud došlo k porušení objektivního práva a dokonce si takového porušení je vědom i správce daně, resp. žalovaný, pak bylo implicitně zasaženo i do subjektivního práva stěžovatele; opačný závěr by dle stěžovatele činil z dozorcího prostředku v podobě přezkoumání rozhodnutí iluzorní ochranu závislou na libovůli finančních orgánů. Pokud samy finanční orgány deklarují, že rozhodnutí je stíženo vadami, které údajně nemohou být napraveny v rámci řízení o dodatečném daňovém přiznání či v rámci obnovy řízení, avšak i přesto nenařídí přezkoumání rozhodnutí, tak dle přesvědčení stěžovatele došlo nejen k libovůli v rámci rozhodování či porušení zásady legitimního očekávání, ale rovněž k porušení objektivního i subjektivního práva.

[5] Stěžovatel zdůraznil, že dle jeho názoru mělo k nápravě nezákonnosti dodatečných platebních výměrů dojít prostřednictvím obnovy řízení, resp. řízení o dodatečných daňových přiznáních, přičemž dané procesní prostředky stěžovatel využil a v době podání kasační stížnosti o nich probíhalo soudní řízení. S ohledem na to, že daňové orgány tvrdí, že nejsou naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení, neboť se otázka nevyslechnutí výše uvedených svědků musí hodnotit jako vada řízení, a že institut obnovy řízení či dodatečných daňových přiznání nelze využít tehdy, pokud je namítána vada předcházejícího daňového řízení, stěžovateli nezbylo nic jiného, než se domáhat ochrany právě prostřednictvím podnětu k nařízení přezkoumání jednotlivých dodatečných platebních výměrů.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Zmínil, že u krajského soudu v době jeho vyjádření probíhalo několik souvisejících soudních řízení týkajících se návrhu stěžovatele na obnovu doměřovacích řízení ve věci daně z přidané hodnoty a daně z příjmů fyzických osob za uvedená zdaňovací období a rovněž řízení ve věci dodatečných daňových přiznání k uvedeným daním. U žalovaného také v té době probíhala řízení ve věci dalšího podnětu stěžovatele k nařízení přezkoumání zmiňovaných dodatečných platebních výměrů k dani z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období. Ke kasační argumentaci žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry napadeného usnesení, na které odkazuje. Následně žalovaný s odkazem na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018 – 52, zopakoval, že na zahájení přezkumného řízení dle § 121 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), není právní nárok, jeho nezahájením tedy není možné zasáhnout do práv daňového subjektu, nelze tedy ani teoreticky uvažovat o tom,

pokračování

že by sdělení o nezahájení řízení mohlo být nezákonným zásahem. Žalovanému není zřejmé, odkud stěžovatel získal informaci o tom, že žalovaný sám přiznal, že daná doměřovací řízení byla zatížena vadou.

[7] Stěžovatel následně doplnil kasační stížnost podáním, v němž zejména rozvedl dříve uplatněnou argumentaci s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39, publ. pod č. 4178/2021 Sb. NSS. Stěžovatel má za to, že i v nyní posuzované věci jsou splněny podmínky, za nichž se dle uvedeného rozsudku lze bránit zásahovou žalobou proti nezahájení řízení z moci úřední. Stěžovatel uvádí, že jeho hmotná práva byla dotčena v důsledku nečinnosti daňových orgánů, jelikož v případě zahájení daného přezkumného řízení se bude jednat o jeho daňových povinnostech. Pokud jde o splnění podmínky subsidiarity zásahové žaloby, uvádí stěžovatel, že sice souběžně probíhají soudní řízení týkající se zákonnosti zamítnutí návrhů na povolení obnovy doměřovacích řízení a zákonnosti zastavení řízení zahájených podáním dodatečných daňových přiznání, nicméně za situace, kdy nevyslechnutí svědků představuje skutečně toliko vadu řízení, k jejímuž zhojení není možné využít ani institut obnovy řízení ani dodatečná daňová přiznání, jak argumentuje správce daně, žádné jiné řízení k ochraně stěžovatelova veřejného hmotného práva v dané situaci neexistuje. S ohledem na lhůtu pro nařízení přezkoumání rozhodnutí dle § 122 daňového řádu zároveň nemá stěžovatel možnost vyčkat na výsledky soudních řízení, ale musí se aktivně domáhat zahájení přezkumného řízení. Stěžovatel rovněž uvádí, že vyčerpal všechny právní prostředky k ochraně svého veřejného subjektivního práva na zahájení přezkumného řízení, neboť dne 14. 5. 2020 podal podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí správce daně. Dále stěžovatel poznamenal, že žalovaný v mezidobí částečně vyhověl jeho argumentaci, když rozhodnutím ze dne 11. 6. 2021, č. j. 23135/21/5300-22442-712851, nařídil přezkoumání dodatečných platebních výměrů k dani z přidané hodnoty za všechna výše uvedená zdaňovací období, přičemž uznal, že správce daně zatížil doměřovací řízení vadou, když neprovedl svědeckou výpověď pana J. K. a tím nedostatečně zjistil skutkový stav. Doměřovací řízení týkající se daně z příjmů fyzických osob stěžovatele za zdaňovací období let 2010 až 2012 přitom byla podle názoru stěžovatele rovněž zatížena neprovedením svědeckých výpovědí.

[8] Žalovaný reagoval na podání stěžovatele dalším vyjádřením, v němž nad rámec již uvedeného především dodal, že předmětem řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob byla jiná zdaňovací období než ve věci daně z přidané hodnoty, v řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob stěžovatel výslechy svědků J. K. ani J. R. nenavrhoval, nelze proto uvažovat o tom, že by se správce daně jejich neprovedením dopustil pochybení. Přezkumné řízení nelze zahajovat jen proto, že v jiném řízení byl svědek vyslechnut, ale záleží také na tom, zda daňový subjekt výslech tohoto svědka v předchozím řízení navrhoval. Pasivitu stěžovatele v nalézacím řízení nelze odstranit podnětem k přezkoumání dodatečných platebních výměrů. Dále žalovaný upozornil, že je žaloba v rozsahu, v němž se týká dodatečných platebních výměrů k dani z přidané hodnoty, již bezpředmětná. V souvislosti s právem stěžovatele na meritorní projednání žaloby žalovaný dále zdůraznil, že rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39, řeší skutkově i procesně odlišnou situaci. Dle žalovaného stěžovatel závěry zmiňovaného rozsudku rozšířeného senátu dezinterpretuje. Stěžovatel navíc nesplnil podmínku subsidiarity zásahové žaloby, neboť se proti daným dodatečným platebním výměrům mohl bránit odvoláním, což však neučinil. Následně žalovaný v podstatě zopakoval své stanovisko obsažené v předchozím vyjádření a shrnul, že závěry zmiňovaného rozsudku rozšířeného senátu na danou věc nedopadají a k nařízení přezkoumání rozhodnutí ve věcech daně z přidané hodnoty došlo z jiných důvodů, než z jakého nebylo vyhověno podnětu stěžovatele na přezkoumání rozhodnutí ve věci dodatečných platebních výměrů k dani z příjmů fyzických osob.

III.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a jejích důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejprve je nutné připomenout, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, může se Nejvyšší správní soud z povahy věci zabývat pouze kasačními důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzenou nezákonností rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyššímu správnímu soudu tedy v takové situaci nepřisluší se jakkoliv vyslovovat k meritu věci, tedy v tomto případě k zákonnosti nenařízení přezkoumání zmiňovaných dodatečných platebních výměrů.

[12] Podstatou uplatněných kasačních námitek je, že stěžovatel měl mít dle svého tvrzení s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci možnost bránit se proti nenařízení přezkoumání dodatečných platebních výměrů prostřednictvím zásahové žaloby podané ve správním soudnictví. Stěžovatel přitom vychází zejména z již zmiňovaného stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-St 12/2000, a dále z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39.

[13] Argumentaci stěžovatele nelze dát zapravdu.

[14] Již stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-St 12/2000, na které stěžovatel odkazoval v kasační stížnosti, byť bylo vydáno ještě před přijetím soudního řádu správního a tedy i před zavedením zásahové žaloby, potvrzuje správnost závěrů krajského soudu o tom, že rozhodnutí o nepovolení, resp. nyní nenařízení přezkoumání daňového rozhodnutí nepodléhá kognici správních soudů:

„Je třeba mít na paměti, že se v souzeném případě jedná o dvojí prostředky ochrany práva. Jednak jsou tu prostředky instancní (řádne) a mimořádné (obnova řízení), jednak soudní (správní žaloba) - tedy prostředky, které může strana využít (má na ně tak říkajíc právní nárok). Vedle toho existují i prostředky jiné, dozorčí, mezi něž patří právě přezkoumání podle § 55b daňového řádu [pozn. NSS: míněn tehdejší zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků]. Ty slouží k ochraně objektivního práva a strana na ně nárok nemá. Pokud se navrhovatelka odvolává na to, že v případě rozhodování podle § 55b daňového řádu se jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech, pak to platí jen tehdy, jestliže v první fázi přezkoumání bylo rozhodnutí k přezkumu vůbec otevřeno a teprve ve druhé fázi bylo zrušeno, nabrazeno jiným nebo změněno.

Vycházejíc z uvedeného návrhu III. senátu, plénum Ústavního soudu dle § 23 zák. č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přijalo stanovisko, dle něhož rozhodnutí o nepovolení přezkoumání rozhodnutí podle § 55b zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, má procesní povahu a tudíž nepodléhá soudnímu přezkumu.“

pokračování

[15] K (ne)možnosti brojit proti nezahájení přezkumného řízení nejen žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, ale ani zásahovou žalobou se následně vyjádřil ve své judikatuře opakovaně Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018 – 52, na který odkázal již krajský soud:

„Ve vztahu k přezkumnému řízení se Nejvyšší správní soud vyjadřoval obdobně již k předchozí právní úpravě dané v § 55b zákona o správě daní a poplatků. V rozsudku ze dne 19. 12. 2006, č. 1 Afs 56/2004-114, č. 1113/2007 Sb. NSS, uvedl: ‚Ustanovení § 55b d. ř. („Na žádost daňového subjektu nebo z úřední povinnosti může být rozhodnutí správce daně, které je v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na podstatných vadách řízení, a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši, zrušeno, nabrázeno jiným nebo změněno“) svou textací i systematickým řazením zřetelně naznačuje, že zákonodárce nepomýšlel na to „žádost“ konstruovat jako – lhostejno jaký – opravný prostředek, jsoucí v dispozici účastníka řízení. [...] Proto Nejvyšší správní soud setrvává ve shodě s předchozí judikaturou na tom, že přezkoumávání daňových rozhodnutí není opravným prostředkem, ale nápravným prostředkem správního dozoru. [...] neužil-li správní orgán své dozorcí oprávnění, nijak tím nenasáhl do subjektivního práva účastníka řízení (ani kohokoli jiného, kdo podnět k výkonu dozoru případně podal), protože tu žádné subjektivní právo na výkon dozorcího oprávnění není.‘ K tomuto závěru dospěl dokonce i za situace, kdy § 55b zákona o správě daní a poplatků mluví výslovně o ‚návrhu‘ účastníka. Ke stejnému závěru dospěl i Ústavní soud ve stanovisku pléna ze dne 19. 12. 2000, sp. zn. Pl. ÚS-St 12/2000 (‚Vedle toho existují i prostředky jiné, dozorcí, mezi něž patří právě přezkoumání podle § 55b daňového řádu. Ty slouží k ochraně objektivního práva a strana na ně nárok nemá.‘).

Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i ve vztahu k zahájení přezkumného řízení dle § 95 odst. 1 spr. ř., a to například v již zmíněném rozsudku sp. zn. 1 Ans 4/2009.

Úprava přezkumného řízení v daňovém řádu je svojí povahou (dozorcí funkce) shodná s tou, která byla v zákoně o správě daní a poplatků, stejně tak i s tou, která je ve správním řádu. I zde tak lze proto použít výše uvedenou judikaturu. Přezkumné řízení dle daňového řádu je jednoznačně dozorcí prostředek, na jehož zahájení není právní nárok. Jak již bylo řečeno, pokud neexistuje veřejné subjektivní právo na zahájení přezkumného řízení, není již z povahy věci možné, aby nenařízením přezkoumání rozhodnutí bylo zasaženo do práv daňového subjektu. Stěžovatel se proto mylí, pokud tvrdí, že není podstatný právní nárok, ale to, zda byly naplněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení a vyslovení nicotnosti.“

[16] Odkazuje-li stěžovatel na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 – 39, je třeba ho upozornit, že v daném rozsudku rozšířený senát sice připustil možnost domáhat se zásahovou žalobou ochrany proti zásahu spočívajícímu v nezahájení řízení z moci úřední, jednalo se však o zcela jinou situaci – nezahájení řízení o odstranění nepovolené stavby. Rozšířený senát současně dodal: *„Právní názor zde vyjádřený je však třeba vykládat restriktivně. Pravidlem (s dále podanými výjimkami) stále zůstává, že uplatnění podnětu, ve kterém podatel vyzývá správní úřad k uplatnění úřední povinnosti (úřední moci), žádné veřejné subjektivní právo nezakládá. To proto, že obecně tu není veřejné subjektivní právo na to, aby správní orgán zahájil z moci úřední nějaké řízení.“* Následně rozšířený senát vymezil podmínky pro uplatnění jeho závěrů:

„První komplex podmínek je důsledným projevem zásady, že soudní řád správní nepřipouští žalobu zásahovou k ochraně práv jiných osob nebo k ochraně veřejného zájmu (actio popularis).

Především je třeba, aby šlo skutečně o žalobce, jehož veřejné hmotné právo nebylo ochráněno v důsledku nečinnosti správního orgánu, který v rozporu se zákonem nezahájil řízení z moci úřední. Třebaže toto řízení slouží v první řadě k ochraně objektivního práva, přímým důsledkem nečinnosti správního orgánu je též neposkytnutí ochrany právu subjektivnímu.

Z předešlého logicky plyne, že žalobní legitimaci pro podání zásahové žaloby nemá ten, kdo by se **nemohl** bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které eventuálně z takto započatého správního řízení může vzejít (...). Například poškozený se tak nemůže domáhat zahájení přestupkového řízení proti podezřelému z přestupku, neboť poškozený či jiné osoby odlišné od obviněného nemohou napadat výrok správního rozhodnutí týkající se viny či sankce, včetně výroku o zastavení řízení o přestupku. Posouzení viny a případné uložení sankce v rámci správního trestání se totiž odehrává výlučně ve vztahu státu a obviněného. Třetí osoba (ať již je touto osobou jiný obviněný, poškozený nebo jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o správním deliktu s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (srov. k tomu z početné judikatury např. rozsudky ze dne 31. 10. 2007, čj. 2 As 46/2006-100, č. 2276/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 3. 2008, čj. 8 As 46/2007-98, detailněji pak rozsudek ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, Philips Electronics a další, body 208 a 209).

Druhý komplex podmínek je projevem zásady subsidiarity zásahové žaloby. Nesmí totiž existovat žádné jiné správní řízení ani žádný jiný moment, kdy osoba v minulosti mohla nebo teprve v budoucnu bude moci chránit své subjektivní hmotné právo v rámci veřejné správy nebo žalobou před správním soudem (buď jako účastník správního řízení, nebo jako osoba, která sice dle zákona nebyla účastníkem řízení, ovšem proti rozhodnutí má právo podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.). Je nerozhodné, zda takovou ochranu využila. Tato podmínka proto vylučuje, aby zásahovou žalobu úspěšně podala osoba, která např. nevyužila (nebo sice využila, ale bez úspěchu) opravné prostředky k ochraně svého subjektivního práva, případně soudní ochranu proti rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo.

Nic se tedy nemění např. na judikatuře, která nepřipouští soudní ochranu proti nezahájení přezkumného řízení. Přezkumné řízení slouží výlučně ochraně zákonnosti, k ochraně subjektivního práva mají adresáti správního rozhodnutí k dispozici opravné prostředky, případně – pokud nebyli ve výjimečných případech dle zákona účastníky správního řízení – mohou proti rozhodnutí podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. [takto již rozsudek rozšířeného senátu ze dne 28. 8. 2007, čj. 4 As 31/2006-73, č. 1513/2008 Sb. NSS, Honební společenstvo Stříbro; jakkoli se tento rozsudek týkal podnětu k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle starého správního řádu (č. 71/1967 Sb.), tento právní názor samozřejmě platí též na nynější přezkumné řízení nebo jeho nejrůznější obdoby v jiných předpisech].“ (pozn. podtržení doplněno soudem)

[17] Z citovaného rozsudku je zřejmé, že rozšířený senát uplatnění svých závěrů týkajících se zahájení řízení o odstranění stavby na zahájení přezkumného řízení výslovně vyloučil.

[18] Vzhledem k uvedenému nelze než uzavřít, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž se nelze proti nezahájení přezkumného řízení bránit ani zásahovou žalobou, je stále aktuální, což potvrdil rovněž citovaný rozsudek rozšířeného senátu. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud dospěl k závěru, že nenařízení přezkoumání daných dodatečných platebních výměrů, tedy nezahájení přezkumného řízení z moci úřední, nemůže být pojmově nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., a proto žalobu stěžovatele dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že přezkumné řízení týkající se některých dodatečných platebních výměrů bylo následně zahájeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. 23135/21/5300-22442-712851. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě jiného podnětu a navíc až poté, co krajský soud vydal napadené usnesení, na jeho zákonnost tedy nemohlo mít vliv. Současně však nezpůsobuje ani odpadnutí předmětu řízení o kasační stížnosti, neboť tím je přezkum napadeného usnesení krajského soudu.

pokračování

IV.

Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. října 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu